

Sygn. akt: III Pa 14/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 grudnia 2013r.

**Sąd Okręgowy w Ostrołęce, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych -
w składzie:**

Przewodniczący:	SSO Teresa Suchcicka
Sędziowie:	SSO Bożena Beata Bielska - spr. SSR del. do SO Monika Obrębska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Bednarek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 09.12.2013r. **w O.**

sprawy z powództwa K. M.

przeciwko Zespołowi Szkół Zawodowych Nr (...) w O.

o świadczenia dochodzone od zakładu pracy na podstawie przepisów prawa cywilnego

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce

z dnia 06.06.2013r. **sygn. akt** IV P 192/12

orzeka:

I. oddala apelację;

II. przyznaje adw. J. Ś. prowadzącej Indywidualną Kancelarię Adwokacką w O. ze Skarbu Państwa Kasy Sądu Rejonowego w Ostrołęce kwotę 900 (dziewięćset) złotych oraz podatek VAT od tej kwoty tytułem wynagrodzenia za reprezentowanie powoda z urzędu przed Sądem II instancji;

III. odstępuje od obciążania powoda kosztami zastępstwa prawnego za II instancję.

Sygn. akt III Pa 14/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 21.12.2011r. K. M. wniósł o zasądzenie od pozwanego Urzędu Miejskiego w O. kwoty nie mniejszej niż 78.000 zł tytułem odszkodowania za wystawienie przez Zespół Szkół Zawodowych Nr (...) im. J. P. w O. błędnego druku Rp-7, w wyniku czego aż do października 2007r. otrzymywał i otrzymuje nadal zmniejszone świadczenie emerytalne.

K. M. wniósł również o zasądzenie od pozwanego kwoty nie mniejszej niż 650 zł miesięcznie tytułem odszkodowania za każdy następny miesiąc otrzymywania przez niego z w/w powodu zmniejszonego świadczenia emerytalnego rewaloryzowanego na zasadach analogicznych, jak powszechne świadczenie emerytalne.

Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego odsetek ustawowych od przyznanej kwoty - od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i zasądzenie od pozwanego kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje roszczenie K. M. wskazał, że składając w styczniu 2000r. wniosek o przejście z renty na emeryturę, zwrócił się do Zespołu Szkół Zawodowych Nr (...) im. J. P. w O. o wydanie mu, jako byłemu pracownikowi, stosownego zaświadczenia Rp-7. Zdaniem powoda w wydanym mu zaświadczeniu złośliwie i świadomie zaniżono jego wynagrodzenie za cały okres jego zatrudnienia. Nie podano wynagrodzenia podstawowego za część przepracowanego okresu pracy z powodu braku dokumentów, co w jego ocenie jest świadomym podaniem nieprawdy, ponieważ wysokość wynagrodzenia nauczyciela określa Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów, a dokumenty istniały. Powód podniósł, że przez szereg lat nie mógł uzyskać prawidłowego zaświadczenia Rp-7, dopiero gdy nastąpiła zmiana na stanowisku Głównej Księgowej i Dyrektora Zespołu Szkół Zawodowych Nr (...) w O., w październiku 2007r. wystawiono mu prawidłowe zaświadczenie Rp-7 i wówczas okazało się, że nowy wskaźnik wyliczenia emerytury zwiększył się o ponad 40% w stosunku do wskaźnika z 2000r.

W piśmie procesowym z dnia 21.03.2013r. powód wskazał, że pozew opiewa na kwotę 7.800 zł rocznie i za 10 lat wstecz w kwocie 78.000 zł.

W piśmie procesowym z dnia 23.04.2012r. ostatecznie wskazał, że domaga się zasądzenia kwoty 50.000 zł.

W odpowiedzi na pozew Urząd Miejski w O. podniósł zarzut braku legitymacji biernej po stronie pozwanego oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa prawnego wg norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie pozwany wskazał, że pracodawcą powoda był Zespół Szkół Zawodowych Nr (...) w O., dlatego brak jest legitymacji biernej po stronie Urzędu Miejskiego. Odnosząc się merytorycznie do żądania pozwu wskazał, że Urząd Miejski nie wyrządził swym działaniem ani zaniechaniem szkody powodowi, a nadto powód nie wykazał wysokości szkody.

W dniu 20.11.2012r. powód wskazał, że popiera wniosek o wezwanie do udziału w sprawie Zespołu Szkół Zawodowych nr (...) w O..

Postanowieniem z dnia 20.11.2012r. Sąd Rejonowy na podstawie art. 194 § 1 kpc wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego Zespół Szkół Zawodowych Nr (...) w O..

Pozwany Zespół Szkół Zawodowych Nr (...) w O. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa prawnego wg norm przepisanych.

Pozwany wskazał, że powód w okresie od dnia 01.09.1970r. do dnia 31.05.1975r. pracował na stanowisku dyrektora szkoły. Zaprzeczył, aby kiedykolwiek odmówił wystawienia powodowi zaświadczenia Rp-7, czy też ponownego wyliczenia. Na prośbę K. M., zawartą w piśmie z dnia 24.10.2007r., zostało przeliczone jego wynagrodzenie i wystawiono ponownie druk Rp-7. Pozwany zaznaczył również, że problemy związane z wystawieniem Rp-7 wynikały z braku pełnej dokumentacji dotyczącej zatrudnienia powoda w związku z przeniesieniem go do pracy w Urzędzie Wojewódzkim, bowiem dopiero od stycznia 1991r. pracodawca ma obowiązek przechowywać akta osobowe i dokumentację placową przez 50 lat.

Pozwany podniósł również, że powód nie wykazał, iż okres 5 lat, przez które pracował u pozwanego, zaważył na wysokości emerytury, nie przedstawił również daty, od kiedy uzyskał prawo do emerytury.

Na rozprawie w dniu 06.06.2013r. K. M. wniósł o zasądzenie odszkodowania z tytułu zaniżonej emerytury, za okres od marca 2000r. do 31.09.2007r., w związku z nieprawidłowym wystawieniem druku Rp-7. Oświadczył również, że jako stronę pozwaną wskazuje Zespół Szkół Zawodowych Nr (...) w O. i wnosi o zwolnienie Urzędu Miejskiego w O. od udziału w sprawie.

Pełnomocnik pozwanego wyraził zgodę na zwolnienie od udziału w sprawie Urzędu Miejskiego w O. oraz podniósł zarzut przedawnienia na podstawie art. 291 kp.

Sąd Rejonowy na podstawie art. 194 § 2 kpc zwolnił Urząd Miejski w O. od udziału w sprawie.

Wyrokiem z dnia 06.06.2013r. Sąd Rejonowy powództwo oddalił, odstąpił od obciążania powoda kosztami postępowania w sprawie i rozstrzygnął o kosztach zastępstwa prawnego dla pełnomocnika powoda, ustanowionego z urzędu.

Sąd Rejonowy ustalił, że K. M. w okresie od dnia 01.09.1970r. do dnia 31.05.1975r. był zatrudniony w Zespole Szkół Zawodowych Nr (...) w O. na stanowisku dyrektora szkoły a następnie został przeniesiony do pracy w Urzędzie Wojewódzkim – Kuratorium (...) w O..

W dniu 02.03.2000r. K. M. na druku Rp-7 zostało wydane zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu.

W piśmie z dnia 24.10.2007r. powód zwrócił się do Dyrekcji Zespołu Szkół Zawodowych nr (...) w O. o ponowne wydanie druku Rp-7, dotyczącego jego zatrudnienia w latach 1970-1975. Takie zaświadczenie zostało mu wydane.

Sąd ustalił również, że K. M. pobiera emeryturę, przyznaną od 01.10.1993r. Wysokość świadczenia na dzień 30.09.2007r. wynosiła 1.174,47 zł brutto, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wynosił 151,02%.

W dniu 29.10.2007r. do organu rentowego wpłynął wniosek K. M. o przeliczenie wysokości świadczenia, w związku z dostarczeniem aktualnego zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7, wystawionego przez Zespół Szkół Zawodowych Nr (...) w O. w dniu 29.10.2007r.

Decyzją z dnia 15.11.2007r. dokonano przeliczenia wysokości emerytury od 01.01.2007r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wzrósł do 173,47%, a wysokość świadczenia wzrosła o 122,88 zł.

Sąd Rejonowy wskazał, że powód swoje roszczenia wywodzi z faktu wydania błędnego jego zdaniem zaświadczenia o wynagrodzeniu Rp-7 z 2000r. W zaświadczeniu tym jednak wskazano, iż nie ujęto w nim wynagrodzenia za okres od 1.09.1970r. do 31.03.1971r. z powodu braku stosownej dokumentacji płacowej, dlatego powód otrzymując takie zaświadczenie musiał mieć tego świadomość.

W ocenie Sądu roszczenie powoda K. M. nie zasługiwało na uwzględnienie. Powód wnosił bowiem o zasądzenie odszkodowania z tytułu zaniżonej emerytury za okres od marca 2000r. do 30.09.2007r. w związku z nieprawidłowym wystawieniem zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach na druku Rp-7. Ponieważ pełnomocnik pozwanego podniósł zarzut przedawnienia na podstawie art. 291 kp, okoliczność ta miała zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i należało rozstrzygnąć, czy faktycznie doszło do przedawnienia roszczeń dochodzonych przez K. M..

Sąd wskazał, że zgodnie z art. 291 § 1 kp roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Sąd Rejonowy powołał się na uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2011r. (I PZP 5/10, OSNP 2011, nr 15–16, poz. 199), w której stwierdzono, że roszczenie o odszkodowanie z tytułu otrzymywania niższej emerytury wskutek wydania przez pracodawcę niewłaściwego świadectwa pracy oraz niewydania zaświadczenia o pracy górniczej przedawnia się na podstawie art. 291 § 1 k.p. W uzasadnieniu tej uchwały zawarto ogólną tezę, że roszczenia pracownika wobec pracodawcy, oparte na jego kontraktowej odpowiedzialności wynikającej ze stosunku

pracy, przedawniają się według art. 291 § 1 k.p., choćby podstawą tej odpowiedzialności był art. 471 k.c. Prezentując swoje stanowisko, powiększony skład Sądu Najwyższego wyjaśnił, że zgodnie z art. 300 kp stosowanie przepisów Kodeksu cywilnego do stosunków pracy może nastąpić jedynie w sprawach nienormowanych przepisami prawa pracy oraz odpowiednio, jeśli nie jest to sprzeczne z zasadami prawa pracy, wpływ terminu przedawnienia roszczeń ze stosunku pracy jest zaś uwzględniany jedynie na zarzut dłużnika.

Sąd I instancji podkreślił, że w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 2000r. wskazano, iż nie ujęto w nim wynagrodzenia za okres od 1.09.1970r. do 31.03.1971r. z powodu braku stosownej dokumentacji placowej, dlatego powód miał świadomość nie wskazania tych wynagrodzeń.

Sąd podniósł, iż orzecznictwo Sądu Najwyższego wskazuje, że wyjątkowo można nie uwzględnić upływu terminu przedawnienia roszczenia – jeżeli jego podniesienie przez pozwanego jest nadużyciem prawa (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 czerwca 2001r. sygn. akt II CKN 604/00 i w wyroku z dnia 13 listopada 1997r., sygn. akt I CKN 323/97). W uzasadnieniu tych orzeczeń Sąd Najwyższy wskazał, iż podstaw do uznania zarzutu przedawnienia za nadużycie prawa można dopatrywać się w sytuacji, w której dłużnik swoim postępowaniem (np. przez podejmowanie pertraktacji lub innych działań) wywołał przekonanie wierzyciela, że dobrowolnie spełni swoje świadczenie, jednak ostatecznie tego nie uczynił, tymczasem zaś doszło do przedawnienia roszczenia. Chodzi tu niejako - jak się niekiedy powiada - o "uśpienie czujności wierzyciela". Podniesienie przez dłużnika w takiej sytuacji zarzutu przedawnienia musiałoby być uznane za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Zdaniem Sądu Rejonowego zarzut przedawnienia roszczenia można uznać za nadużycie prawa podmiotowego w sytuacjach wyjątkowych, kiedy to do przedawnienia dochodzi w zasadzie z winy celowego działania dłużnika. W ocenie Sądu na gruncie niniejszej sprawy taka sytuacja nie miała miejsca. Brak jest bowiem okoliczności, na podstawie których można wysnuć wniosek, że strona pozwana dopuściła się w tym zakresie nadużyć.

Nawet przyjęcie, że strona pozwana ponosi odpowiedzialność za wydanie nieprawidłowego zaświadczenia nie wyklucza uchybień samego powoda, które miały wpływ na wysokość otrzymywanej przez niego emerytury. Z treści pism procesowych powoda (w tym już treści samego pozwu) wynika, że powód od wielu lat miał on świadomość, iż powstały błędy przy naliczaniu mu świadczenia emerytalnego. Z twierdzeń powoda przedstawionych w pozwie wynika, iż już w 2000r. miał on świadomość błędów w druku Rp-7, ponieważ wskazał, że doszło wtedy do zaniżenia jego wynagrodzenia. Zatem już w tym momencie miał świadomość powstałej szkody i osobie za nią odpowiedzialnej (pracodawcy).

Sąd podkreślił, że K. M. pobiera emeryturę przyznaną od 01.10.1993r. Wysokość świadczenia na dzień 30.09.2007r. wynosiła 1.174,47 zł brutto, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wynosił 151,02%. W dniu 29.10.2007r. do organu rentowego wpłynął wniosek K. M. o przeliczenie wysokości świadczenia w związku z dostarczeniem aktualnego zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7, wystawionego przez Zespół Szkół Zawodowych Nr (...) w dniu 29.10.2007r.

Decyzją z dnia 15.11.2007r. dokonano przeliczenia wysokości emerytury od 01.01.2007r., tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wzrósł do 173,47%, a wysokość świadczenia wzrosła o 122,88 zł.

Zatem nawet jeżeli uznać, że K. M. dopiero w dniu 29.10.2007r. powziął informację, że faktycznie uprzednio otrzymał nieprawidłowy dokument, wtedy to rozpoczął się bieg terminu przedawnienia.

Zdaniem Sądu Rejonowego powód mógł jeszcze wcześniej wnieść pozew o odszkodowanie, tj. wtedy, gdy jak sam przyznawał, miał uzasadnione wątpliwości co do wysokości otrzymywanego świadczenia, jednakże – jak wynika z jego twierdzeń – nie mógł otrzymać aktualnego zaświadczenia z uwagi na braki w dokumentacji. Powód już wówczas mógł szacunkowo określić wysokość odszkodowania a weryfikacja tejże wysokości odbyłaby się podczas postępowania dowodowego. K. M. wybrał jednak inną drogę, a tylko wniesienie pozwu przerywa bieg terminu przedawnienia. Nie usprawiedliwia także powoda i nie może obciążać strony pozwanej to, że powód pozywał wcześniej Urząd Miejski w O.

i dopiero w toku procesu dowiedział się, jaki podmiot jest legitymowany biernie. Powództwo przeciwko pracodawcy – stronie pozwanej, K. M. wniósł prawidłowo dopiero w dniu 17.10.2012r. i wtedy przerwał termin przedawnienia.

W ocenie Sądu Rejonowego uznać należało, że roszczenie powoda stało się najpóźniej wymagalne w dniu 29.10.2007r., wniesienie powództwa przeciwko Zespołowi Szkół Zawodowych Nr (...) w O. dopiero w dniu 17.10.2012r. zostało zatem dokonane w czasie, kiedy roszczenie powoda uległo przedawnieniu. Tego stanu rzeczy nie zmieniałby fakt, gdyby za datę wniesienia powództwa przyjąć datę złożenia pozwu przeciwko UM w O..

Sąd wskazał także, iż z akt rentowych powoda wynika, że od 2007r. reprezentuje go brat a treść pism (odwołań, apelacji i kasacji) wskazuje , że posiada on rozległą wiedzę prawniczą lub korzysta z pomocy profesjonalnego prawnika i do chwili obecnej nie może się pogodzić z prawomocnymi orzeczeniem w zakresie wysokości emerytury powoda.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy podstawie art. 291 kc oddalił powództwo.

Sąd odstąpił od obciążania K. M. kosztami postępowania w sprawie na podstawie art. 100 k.p.c., mając przede wszystkim na uwadze okoliczność, iż powód był subiektywnie przekonany o zasadności swoich roszczeń. Ponadto Sąd uwzględnił również okoliczności wskazane we „wniosku o przyznanie prawa pomocy”, tj. iż powód utrzymuje się z emerytury w wysokości 1400 zł miesięcznie, jest osobą 76 – letnią, chorą, z ograniczoną możliwością poruszania.

O przyznaniu wynagrodzenia pełnomocnikowi powoda ustanowionemu z urzędu Sąd orzekł na podstawie § 12 pkt 2 w zw. z § 19 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego dnia 06.06.2013r. wnieśli oboje pełnomocnicy K. M..

T. M. w podpisanej przez siebie apelacji zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego z dnia 06.06.2013r. w całości i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

W uzasadnieniu wskazał, iż postanowienie Sądu sygn. akt IC 368/11 z dnia 03.01.2012r. o przekazaniu sprawy do Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych było niezasadne.

Podniósł też, iż K. M. był niedostatecznie reprezentowany na rozprawie w dniu 06.06.2013r., ponieważ ustanowiony pełnomocnik z urzędu adw. J. Ś., tuż przed rozprawą musiała opuścić sąd z powodu nagłego pogorszenia stanu zdrowia. Ściągnięta nagle w zastępstwie inna pani adwokat nie miała żadnych możliwości zapoznania się z aktami. Duże znaczenie miała też zmiana planowanego programu posiedzenia z przesłuchania dwóch świadków i powołania biegłego w zakresie ustalenia wartości pozwu, na problem przedawnienia roszczenia. Zastępca pełnomocnika z urzędu w sposób gwałtowny postawiona w tej sytuacji, nie podjęła żadnej polemiki w sprawie przedawnienia i jest to uzasadnione.

Zdaniem skarżącego prowadzenie tematu przedawnienia przez sędziego w tych okolicznościach jest jaskrawym dowodem braku obiektywizmu w procesowaniu. Zachowanie sędziego w czasie posiedzenia było wyraźnie pozbawione obiektywizmu i nacechowane emocjami w jednym kierunku.

Pełnomocnik powoda adw. M. D., w sporządzonej przez siebie apelacji zaskarżyła wyrok Sądu Rejonowego z dnia 06.06.2013r. w całości.

Sądowi Rejonowemu zarzuciła naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, będących wynikiem niedostatecznego wyjaśnienia sprawy poprzez przyjęcie, że roszczenie powoda przedawniło się - w sytuacji gdy analiza i ocena całokształtu materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia stanowi nadużycie prawa podmiotowego, które jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, tj. z zasadą sprawiedliwości społecznej.

Wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ostrołęce.

Apelująca wskazała, że pozwany, wystawiając powodowi druk Rp-7 nie wykonał tego w sposób prawidłowy, bowiem nie wykazał wszystkich zarobków i wprowadził go w błąd. Powód próbował przez długi okres uzyskać od pozwanego aktualne zaświadczenie, jednak pozwany przez bardzo długi okres nie wydawał mu tego zaświadczenia, tłumacząc się brakami w dokumentacji.

Zdaniem skarżącej z uwagi na szczególnie przypadek, jakim było ciągle wprowadzanie przez pozwanego w błąd powoda, podniesiony zarzut przedawnienia nie powinien zostać uwzględniony, tym bardziej iż pracodawcą w tym przypadku była szkoła publiczna.

Przy ocenie, czy zarzut przedawnienia stanowi nadużycie prawa, trzeba uwzględniać wszystkie okoliczności konkretnego przypadku, zachodzące tak po stronie zobowiązanego, jak i po stronie uprawnionego, a możliwość zastosowania art. 5 k.c. (podobnie art. 8 k.p.) nie zawsze musi być związane z negatywną oceną zachowania osoby zobowiązanej do świadczenia.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Wskazał, że pozwany w żaden sposób nie nadużył przysługującego mu prawa podmiotowego i nie zachował się w sposób sprzeczny z zasadami współzycia społecznego, dlatego Sąd I Instancji słusznie oddalił powództwo.

Zdaniem pozwanego stwierdzenie w apelacji, że pozwany świadomie wprowadził powoda w błąd nie zostało w żaden sposób wykazane. Pozwany wystawiając zaświadczenie brał pod uwagę posiadaną dokumentację. Nie można zatem zarzucić mu naruszenia prawa podmiotowego i zachowania sprzecznego z zasadami współzycia społecznego, skoro pozwany na wniosek powoda już w dniu 29.10.2007r. wystawił druk Rp-7, na podstawie, którego ZUS dokonał przeliczenia emerytury przyjmując dłuższy okres oraz wyższy wskaźnik.

Zgodnie z art. 291 k.p. termin przedawnienia roszczeń wynosi 3 lata, a więc pozwany miał prawo podnieść zarzut przedawnienia. W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego, chociażby wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27.06.2011r. I PK 201/10, roszczenie powoda uległo przedawnieniu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje powoda są niezasadne i dlatego zostały oddalone w oparciu o art. 385 kpc.

Przede wszystkim należy wskazać, że właściwym do rozpoznania niniejszej sprawy jest Sąd pracy, co wynika z art. 476 § 1 pkt 1kpc, gdyż przedmiotem sprawy jest roszczenie związane ze stosunkiem pracy.

Odnosząc się merytorycznie do zarzutów apelacji wskazać trzeba, że najdalej idącym zarzutem apelacji jest zarzut niedostatecznego reprezentowania powoda przed Sądem I instancji wobec faktu że pełnomocnik z urzędu – adw. J. Ś. – z powodu nagłego pogorszenia stanu zdrowia musiała opuścić budynek Sądu a przybyły w zastępstwie inny pełnomocnik nie miał możliwości zapoznania się z aktami sprawy.

Zarzut ten w istocie sprowadza się do zarzutu nieważności postępowania na podstawie określonej w art. 379 pkt 5 kpc, tj. pozbawienia strony możliwości obrony swych praw.

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie nie doszło do nieważności postępowania.

Analiza akt sprawy wskazuje, iż wbrew zarzutom apelacji strona powodowa nie została pozbawiona możliwości obrony swych praw.

K. M. na rozprawie w dniu 06.06.2013r. był reprezentowany przez dwoje pełnomocników, którzy mieli możliwość wypowiedzenia się i zajęcia stanowiska w sprawie. Wprawdzie adw. J. Ś. była nieobecna, lecz ustanowiła substytutą – adw. M. D., powód był więc prawidłowo reprezentowany, bowiem zgodnie z art. 91 pkt 3 kpc pełnomocnictwo procesowe obejmuje z samego prawa umocowanie do udzielenia dalszego pełnomocnictwa procesowego adwokatowi. Żaden z pełnomocników nie wnosił też o odroczenie rozprawy, dlatego Sąd Rejonowy prawidłowo prowadził w dalszym ciągu postępowanie i wydał orzeczenie w sprawie.

Ponieważ strona pozwana zgłosiła zarzut przedawnienia, Sąd Rejonowy prawidłowo też – uwzględniając zarzut przedawnienia – nie prowadził dalszego postępowania dowodowego i nie przesłuchiwał świadków.

Należy podzielić stanowisko Sądu Rejonowego co do tego, iż w sprawie doszło do przedawnienia roszczenia.

K. M. dochodził odszkodowania za szkodę którą poniósł wskutek wypłacania mu w okresie od marca 2000r. do 30.09.2007r. zaniżonej emerytury. Podnosił przy tym, że zniżenie kwoty emerytury było wynikiem wystawienia mu przez Zespół Szkół Zawodowych Nr (...) im. J. P. w O. błędnego zaświadczenia z o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia Sądu Rejonowego, dotyczące okresu wypłacania zniżonej emerytury i przyczyny tego zniżenia, gdyż wynikają one m.in. z akt emerytalnych powoda, załączonych do akt sprawy.

Wynika z nich, iż zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu powód składał dwukrotnie: w 2000r. i w 2007r., przy czym zaświadczenie wystawione w 2007r. zawierało większe kwoty, co skutkowało zwiększeniem wskaźnika wysokości podstawy emerytury ((...)) oraz wysokości emerytury.

Prawidłowo też Sąd Rejonowy przyjął, iż podstawą prawną roszczenia jest art.471 kc w zw. z art. 300 kp a roszczenie to przedawnia się z upływem 3 lat (art. 291 § 1 kp). Sąd I instancji powołał się w tym zakresie na orzecznictwo Sądu Najwyższego, a Sąd Okręgowy podziela stanowiska zawarte w cytowanych orzeczeniach Sądu Najwyższego, w tym w uchwale z dnia 19.01.2011r. i wyroku z dnia 13.11.1997r.

Należy również podzielić ustalenia Sądu Rejonowego co do przyjętej daty początkowej przedawnienia, te ustalenia zresztą nie były kwestionowane w apelacji.

Wbrew zarzutom apelacji skorzystanie przez pozwaną Zespół Szkół Zawodowych Nr (...) w O. z zarzutu przedawnienia nie narusza zasad określonych w art. 8 kp, tj. nie jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego.

Sąd Rejonowy wskazał w pisemnym uzasadnieniu, dlaczego uwzględnił zarzut przedawnienia, a Sąd Okręgowy w pełni podziela to stanowisko.

Podkreślić trzeba, że powód nie wykazał, aby wystawienie przez pozwanego zaświadczenia Rp-7 było spowodowane celowym zaniechaniem wykonania przez niego obowiązku wynikającego z art. 125 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Nadto w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7, wystawionym w dniu 02.03.2000r. wyraźnie wskazano, iż brak jest danych o wynagrodzeniu i uposażeniu za okres 01.09.1970r. - 31.03.1971r. Powyższe oznacza, że już po otrzymaniu tego zaświadczenia K. M. miał świadomość, iż zaświadczenie to nie wskazuje w sposób pełny jego wynagrodzenia. Z akt osobowych powoda i jego akt emerytalnych z ZUS wynika, że mimo tej wiedzy powód o wydanie kolejnego zaświadczenia wystąpił dopiero 24.10.2007r. a zaświadczenie to zostało wydane mu niezwłocznie, bo już w dniu 29.10.2007r. Już po otrzymaniu tego zaświadczenia powód posiadał więc wiedzę o tym, że w zaświadczeniu z 29.10.2007r. Zespół Szkół Zawodowych nr (...) w O. wskazał także kwoty wynagrodzenia w 1970r. i wyższe kwoty wynagrodzenia za 1971r., niż w poprzednim zaświadczeniu. Z akt emerytalnych wynika nadto, że K. M. zaświadczenie to złożył w ZUS w dniu 29.10.2007r., co skutkowało wydaniem w dniu 15.11.2007r. decyzji ZUS, przeliczającej mu emeryturę od 1.10.2007r. W wyniku tego przeliczenia wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury wzrósł do 173,47%, a wysokość emerytury wzrosła o 122,88 zł. K. M. w sprawie IIIU 1130/2007 wniósł odwołanie od decyzji ZUS

z dnia 15.11.2007r., w którym domagał się przeliczenie emerytury od chwili jej przyznania, tj. od 01.03.2000r. Już w tym odwołaniu powód wskazywał na fakt, że zaświadczenie Rp-7, wystawione mu w dniu 02.03.2000r. było błędne, powoływał się na tę okoliczność także na rozprawie w dniu 01.02.2008r.

W sprawie poza sporem jest, iż z roszczeniem o odszkodowanie (p-ko Urzędowi Miejskiemu w O.) K. M. wystąpił w dniu 21.12.2011r. a z roszczeniem przeciwko prawidłowemu pozwanemu – Zespołowi Szkół Zawodowych w O. – dopiero w dniu 17.10.2012r.

Poza sporem jest też, że w okresie od 29.10.2007r. (daty złożenia Rp-7 w ZUS) do chwili wystąpienia z powództwem K. M. nie prowadził z pozwanym żadnych rozmów w kwestii żądanego odszkodowania, dlatego nie można zarzucać stronie pozwanej, iż wpływała na decyzję powoda co do wystąpienia z powództwem o odszkodowanie.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, że pozwany Zespół Szkół Zawodowych nr (...) w O., zgłaszając zarzut przedawnienia roszczenia nie naruszył zasad współżycia społecznego, a uwzględnienie zarzutu przedawnienia nie narusza zasad określonych w art. 8 kp.

Z tych względów Sąd Okręgowy uznał, iż apelacje powoda K. M. są niezasadne, co skutkowało ich oddaleniem w oparciu o art. 385 kpc.

Ponieważ apelacje zostały oddalone, pozwanemu reprezentowanemu przez profesjonalnego pełnomocnika należy był zwrot kosztów zastępstwa prawnego.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 102 kpc odstąpił jednak od obciążania powoda kosztami zastępstwa prawnego, należnymi stronie powodowej. Sąd miał bowiem na uwadze to, iż K. M. z uwagi na trudną sytuację materialną korzysta z pomocy prawnej pełnomocnika z urzędu, również Sąd Rejonowy zaskarżonym wyrokiem odstąpił od obciążania go kosztami postępowania w sprawie, a w jego sytuacji do chwili obecnej nie nastąpiła zmiana.

Wobec oddalenia powództwa pełnomocnikowi z urzędu, reprezentującemu K. M., należne było wynagrodzenie. O powyższym orzeczono w oparciu o 12 ust. 1 pkt 2 i § 13 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.